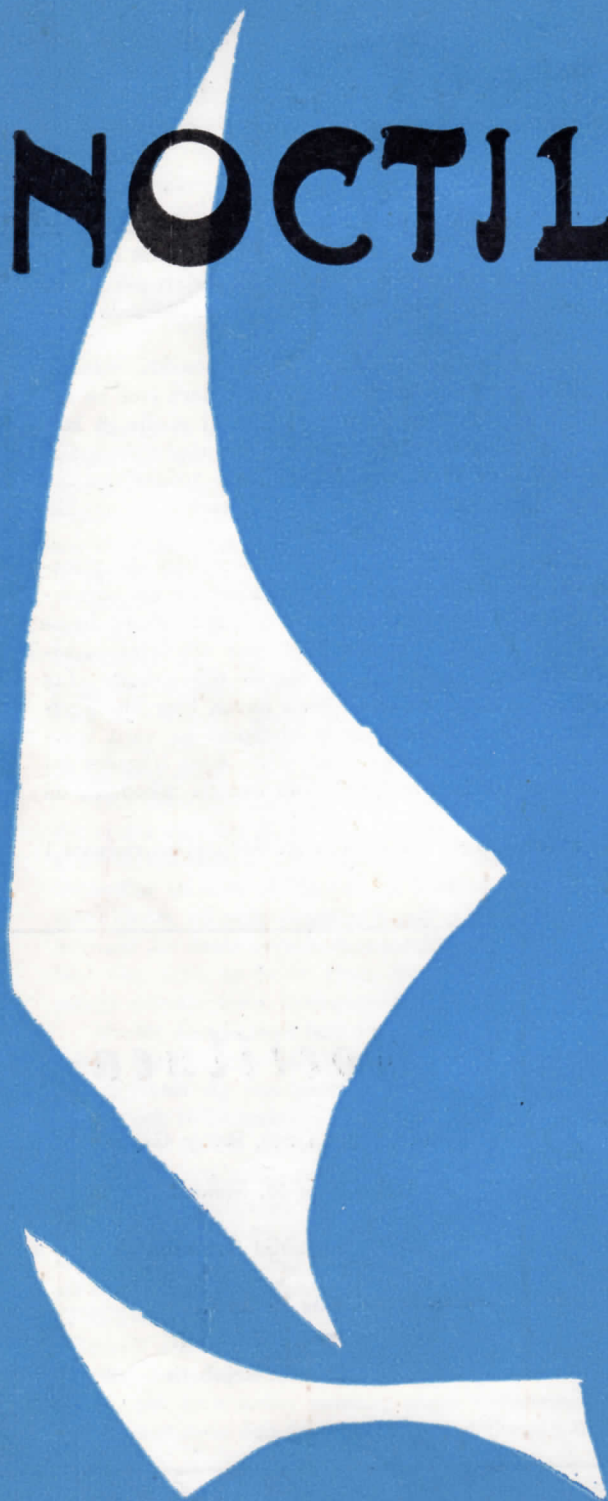

1957

NOCTILUCA

Redaktionspalt

Vid det här laget har väl de flesta förlorat tron på att konventet skulle nedkomma med den anrika och traditionsfyllda blaskan Noctiluca. Det kanske hade varit bäst om dessa tvivlare fått rätt. Emellertid hade konventet en oemotståndlig längtan att se mer eller mindre läsvärda alster i tryck och utgav därför denna tidning innehållande konventsmedlemmarnas reflektioner och eventuella tankar.

Orsaken att Noctiluca ej utgivits tidigare är den, att den på hösten utsedda redaktören var synnerligen energisk och ambitiös, ja, så ambitiös, att han i sin stora iver av någon anledning ej fick något till stånd. När redaktören märkte att han ej skulle gå land med sin uppgift, började han jämmerligen kvida och ängslas, och konventsstyrelsen fick plus sina andra uppgifter överta utgivandet av Noctiluca. Likväl hade redaktören fått in hälften av materialet, men därvid hade hans verksamhet stannat. Vi tackar honom likväl för denna insats.

Men i alla fall då konventsstyrelsen övertagit utgivandet av Noctiluca blev det plötsligt fart över det hela, och inom »bara» några veckor var materialet klart för att korrekturtryckas. Föga kan en utomstående föreställa sig vilket arbete som ligger bakom denna enkla tidnings utgivande. Särskilt besvärligt har det som vanligt varit att driva in bidragen. Alltid samma frågor och alltid samma svar, »har du skrivit tills i dag?» »Jag hann inte, vi hade mycket läxor, men jag ska nog försöka.» Dessa försök blev likväl ytterst anspråkslösa eller oftast bortglömda. Författarna kunde knappast ha varit motsträvigare än om varje ord i alstret kostat dem en hundralapp att få in. Ändå frågades det ivrigt: »när utkommer Noctiluca?» » Med vilket f-ns material skall den då utkomma, då inga bidrag inkommer?»

Låtom oss hoppas att ovanstående rader klargör för läsaren att det mellan raderna i denna tidning står »blod, svett och tårar.»

Konventet

Ordf. Tom M. Simons Tel. 791661

V.ordf. Jan-Anders Blomqvist

Sekr. Jussi Björklund

Kassör Kaj Lampinen

Programchef Kurt Pelander

Noctiluca

Ansv. utg. fil.mag. Harry Gayer

Red.sekr. Tom M. Simons

Ragnhild Svensson

Red.medl. Stig Hellman

Jussi Björklund

Johnny Reinboth

NOCTILUCA

Organ för konventet vid Åggelby Svenska Samskola

Plats för klubbar

Vår skola har alltid varit litet på sidan om stadens övriga konventsliv. Det finnes flera orsaker till detta; de främsta är väl det långa avståndet från Åggelby till Centrum och det faktum, att vår skola får sina elever främst från orter, som befinner sig ännu längre från Helsingfors. Därför är det naturligt, att å ena sidan en stor del av skolans egna elever inte har företagsamhet nog att fara in till stan, och å andra sidan stasskolornas elever inte orkar ta sig hit ut. Visserligen har vi inte behövt klaga över någon publikbrist vid bl. a. våra Jamsessions, men en stor del av denna publik var från Åggelby och Kottby finska skolor, och dessutom är det verkligen en viss skillnad mellan jazzkonserter och »kulturella» tillställningar. För några år sedan, då den dåvarande konventsstyrelsen gjorde samma erfarenhet beträffande ÅSS:s isolerade ställning, försökte man få till stånd ett bättre samarbete med de närmaste finska skolorna, vilket resulterade i ett mycket lyckat triangelkonvent. Den goda idén stannade dock därvid, då smärre förvecklingar uppstod beträffande vilken skola, som sedan var i turen att stå värd.

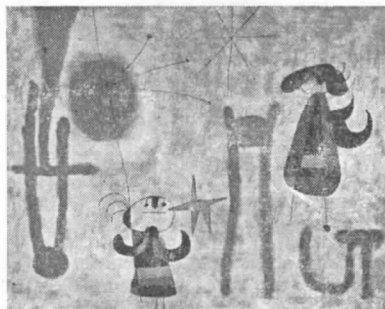
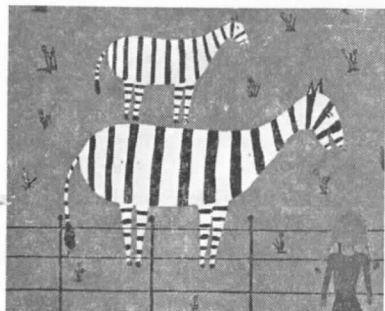
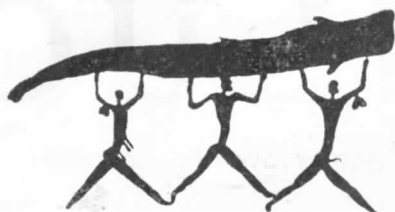
Den omtalade isoleringen är det mycket svårt att göra någonting åt. Däremot finnes det andra sätt att få ett livligare konventsarbete. En sak, som gärna kunde tas upp, är klubbverksamheten. I de flesta övriga stadsskolor finnes det ett stort antal klubbar, som behandlar de mest skilda ämnen. I vår skola existerade det för ett par år sedan bl. a. en teaterklubb, en ping-pongklubb och en badmintonklubb. Vart har dessa tagit vägen! Har intresset för dessa sysselsättningar försvunnit allt eftersom klubbmedlemmarna slutat skolan? Om detta är fallet, finns det säkert andra verksamhetsformer, som har tillräckligt många utövare inom konventet för att de skall få till stånd en klubb.

Varför kunde man inte t. ex. starta en konstklubb! Såvitt jag vet, finnes det ganska många konstitresserade bland konventsmedlemmarna. (Eller är det så, att konstitresset främst riktar sig mot konstnärskolonin mitt emot, med dess inneboende långhåriga oljebrudar och rödskäggiga nonfigurer? Se närmare specialreportage å annan plats!) En sådan konstklubb skulle naturligtvis inte vara någon ritkola, utan man kunde gå på konstitställningar med sakkunniga guider, diskutera konst och säkert kunde man få någon av våra konstnärsgunnar att hålla föredrag.

Detta var endast ett förslag, otaliga andra kunde framläggas. Teaterklubben borde återuppstå (Johnny var gömmer du dig?), idrottsföreningen har säkert många möjligheter att få igång diverse klubbar, och varför kunde inte en schackklubb bildas! Men det kanske är initiativ, som saknas. Ett litet råd: Tag det inte så allvarligt i början, — inga styrelser, protokoll eller officiella detaljer! Tag blott kontakt med rektor Blomqvist och diskutera lämplig veckodag för klubbmöten (mötena behöver inte nödvändigtvis hållas i gymnastiksalen), och kom sedan samman några intresserade, så ni får det hela igång. Sedan man väl kommit över den tröskel, som alltid finnes i början, är det bara att traska vidare.

B.

T R E M Å L N I N G A R

Bilden av de tre raska männen, som springer med en kanot på sina uppsträckta armar, är inte gjord av ett barn och den är inte heller ett modernt konstverk. Det är en primitiv bushman från våra dagar som roat sig med att måla tre av sina stamfränder på en klippvägg. Helt säkert beundras konstverket högeligen av hans vilda »bröder». Men inte bara av dem, ty varje civiliserad målarbroder, ja, vem som än ser bilden, måste ryckas med av spänsten hos figurerna, den livfulla rörelsen och den friska humorn de är skildrade med.

Inför följande bild tvekar betraktaren. Är den gjord av ett barn eller naivist (= en som vill måla som ett barn)? »Sebrorna på ängen» är skapad av en 12-årig flicka, och troligen är det målaren själv som är med på bilden. Åtminstone har hon

helt och hållet levat sig in i uppgiften, därom vittnar omsorgen varmed hon fyllt varje yta och målat varje streck. En fullvuxen betraktare har roligt åt djuren och tycker att de är charmfulla med sina runda bakar och snälla sköldpaddshuvuden. Det är troligt att den unga konstnärinnan skulle kunna rita av en riktig sebra och få teckningen helt lik modellen. Men det är inte alls sagt, att hon skulle vilja göra ett sådant verkligt djur. Hon vill måla två snälla sebror, vilka är just så randiga som hon helst ser dem i sin fantasi, och osökt kommer de att se så här ut, de får runda snälla kroppar på fyra helt och hållet synliga ben. Barn vet att däggdjur står på fyra ben, men man skall vara äldre än 12 år för att förstå, att alla fyra inte samtidigt behöver synas helt och hållet. Och liksom bör människan ha lärt sig att iakttaga omvärlden innan hon vet, att man kan måla ett djur delvis bakom ett annat ifall det ena står längre bort från åskådaren.

Men också en målare som lärt sig alla »konstens regler» tillåter sig att vid 63 års ålder skapa en tavla som t. ex. »Den lilla flickan i den lockande parken» inför vilken mången utbrister: »Det där kunde ett barn ha gjort bättre!» Nu är det säkert att spanjoren Miró skulle ha kunnat måla en helt naturtrogen bild av barnet, träden och bänken i parken och ljuset som lyser ovanför flickans huvud. Men det är lika säkert, att en sådan tavla av Miro ingenting skulle säga om det, som konstnären vill att hans målningar skall uttrycka. Bakom varje detalj, som förefaller att vara ritad av ett barn, döljer sig ett intensivt arbete av en fullvuxen man. Miró har sökt och funnit ett teckenspråk som helt motsvarar den stämning han vill återge i bild. Redan på 1400-talet fanns det mästare som målade verkliga bilder med fantasiskapelser av de mest underliga former. De gjorde det på fullt allvar. En målare med fantasi måste få skapa nya former, han är lik upptäcktsresanden som drivs att utforska nya okända marker. Står man länge inför Mirós målning av barnet i den sällsamma parken, är det inte blott den vackra gröngrå bakgrunden och de rena färgerna hos figurerna man beundrar. Långsamt går det upp för åskådaren, att Miró talar ett hemligt teckenspråk. Ljuset sprider ett trolskt sken i bakgrunden bortom de underliga skuggorna av träd och bänkar. Barnet har ett halvt finurligt, halvt frågande uttryck när det ser på den blå stjärnan framför sig. Miró tycker om spindelvävstunna trådar med små bollar i ändarna. Hur klumpiga vore inte ett par normala ben under den lilla flickan; de skulle helt och hållet förta intrycket av att hon

M A S K E R A D

Harlequin drack ur sin cocktail och reste sig. Han kände ett ögonblicks yrsel, beroende på att han tömt ungefär fem drinkar, och golvet tycktes gjort av vispgrädd. Han tog några stappande steg mot dörren, grep tag i dörrposten och svängde sig ut på altanen. Sen stod han och beundrade de tvenne månarna som var exakt likadana. Han befann sig i en upprymd sinnesstämning. Inifrån hördes underbar, snyftsentimental musik, och han kände en stark längtan efter att flyga. Av lättfattliga skäl gjorde han det dock inte. I stället tog han en blomkruka som stod på stenarna och kastade den långt ut i natten. Därefter böjde han sig ned och lämnade ifrån sig ett antal drinkar. Sen slocknade han.

Inne i festsalen var flertalet ännu på benen och gjorde ansatser att dansa. En kanin med stora, skära öron lade på en ny skiva. Några av sällskapet började dra sig tillbaka till sina rum, och Ludvig den XIV hämtade mera sodavatten åt en hamnbuse. I en liten nisch med dålig belysning satt Marie Antoinette tillsammans med Casanova och underhöll honom med anekdoter, som inte lämpade sig för dagsljus.

På altanen låg Harlequin. Natten omkring honom var varm och mörk och gav hans sömn en stor frid. Han drömde, att han bodde i en flaska med patentkork. Det hela föreföll honom en smula absurt, man han tyckte om flaskan. Sen kom en kanin med stora, skära öron och sade, att han måste bort ur sin flaska. Harlequin kände sig djupt sårad, och talade om för kaninen vad han tyckte om honom.

svävar i ett fantasilandskap. Miró målar fantasi, men han får sina motiv och idéer delvis ur verkligheten.

Och huru underligt det än låter, så följer spanjoren när det gäller teknik och föremålets placering på ytan de regler, enligt vilka mästare inom målar-konsten under tidernas lopp funnit att konst skall skapas. Lika förvånande är det att ett barn, då det målar intensivt och spontant, omedvetet tycks förstå sammanhanget mellan form, färg och linje.

Kirsti Jaatinen.

Då kvicknade Harlequin till av att någon sparkade honom. Han öppnade mödosamt ögonen och såg en stor kanin som betraktade honom med små, simmiga ögon. Kaninen tyckte inte om harlequiner, som låg på altaner så att man snavade på dem. Harlequin hade en enda klar tanke, och det var, att han inte tyckte om kaniner, i synnerhet inte stora kaniner. Han blev en smula förvirrad av kaninens strirrande, och flyttade blicken till ett stenlejon som satt på trappan till altanen. Lejonet skrattade. Då ändrade kaninen plötsligt ställning, och Harlequin kände ett par kanintassar kring sin strupe.

Han blev något förvånad, men opponerade sig inte utan sjönk lugnt ihop med ett gurglande ljud. Kaninen uppförde en »danse grotesque» på Harlequins kropp. Sen slocknade även den stora kaninen och säckade ihop på Harlequins fötter.

Inne i salen var allt dött. Ludvig den XIV hade spillt ut halva grogglaset på sin vänstra sko, och sov nu i en länstol med huvudet slappt hängande åt sidan. Hamnbusen hade somnat mitt i ett schackparti med sig själv, och schackpjäserna låg på golvet, dit de ramlat, då han somnade. Marie Antoinette och Casanova sov också. Endast en rövare var vaken. Han gick ut på altanen. Stenlejonet skrattade fortfarande, och han gick fram och klappade det på huvudet. Sen fick han syn på kaninen och Harlequin. Han kände sig rörd. Han hämtade en flaska inifrån och placerade den som ett monument mitt i högen av kaninarmar och harlequinben, varvid han råkade spilla litet rom i kaninens öra. Därefter sjöng han något som han lärt sig då han var liten. Han skrålade allt högre och övergick småningom till »Femton gatar på död mans kista, för sjung hej och en flaska rom», ty han hade en vag känsla av att denna lilla visa passade för tillfället. Snart tystnade han. Allt blev mörkt omkring honom.

Månen började gå ned, och det enda fridstörande momentet var grammofonens pic-up som fastnat mitt i en refräng.

ENKÄT:

VAD GÖR DU PÅ

Noctiluca valde denna gång ovanstående fråga som lämne för den numera i varje skoltidning oundvikliga enkäten. Svaren kompletterar på sitt sätt vår gallupundersökning om litteraturläsningen. Vi ger den enda damen i sällskapet ordet först:

Ragnhild Svensson, kl. VII:

Jag tror inte jag gör något särskilt under min fritid. Mest läser jag, om man kan kalla det för en hobby. För en tid sen läste jag igenom en del av mina gamla sagoböcker, och det roade mig, hur mycket mera man uppskattar dem då man blivit litet äldre. Till exempel A. A. Milnes »Nalle Puhs hörna», där alla personerna har sina motsvarigheter i det verkliga livet. Heinrich Hoffmans »Drummpetter» är avkopplande genom sin utsökta naitvet och banalitet där en viss tanke döljer sig bakom barnsligheterna.

Av ovanstående har läsaren givetvis fått den uppfattningen att min lektyr genomgående består av sagoböcker, vilket inte överensstämmer med det verkliga förhållandet.

Deckare läser jag ytterst sällan, kanske en per år, och jag tycker inte om Kipling och Hemingway, men väl om Charles Dickens (han som skrev Oliver Twist), Juan Ramon Jiménez, Nils Ferlin, Gustaf Mattsson och Tove Jansson.

Jag skriver själv, men läsaren bör inte ta detta något pretentiösa påstående alltför allvarligt. Jag skriver, för att det är trevligt att klotta ned en massa smörja och efter kritiskt genomläsande slänga det i papperskorgen. Jag påbörjar en massa »litterära alster», i den fasta övertygelsen, att det kommer att bli en bestseller, att kritikerna kommer att kräla i stoftet (Sextonårig sensationell litterär debutant!!!). Men efter en natts sömn faller de flesta alstren märkvärdigt platt till marken.

Den andra enkätfrågan var, hur mycket tid man ägnar hobbies. Det är beroende på två faktorer: hur mycket tid jag hinner ägna dem, och hur mycket jag vill. Hobbies är till för avkoppling och recreation, och man skall inte göra upp någon bestämd tidtabell för när och hur länge man vill hålla på med sina hobbies; då övergår rekreationen lätt till rutin.

Stig Hellman, kl. VII.

Som största hobby har jag under de tre senaste åren haft musik och främst då jazzmusik. Själv har jag spelat otaliga instrument, men då jag varit ombytlig kan jag inte skryta över några större framgångar. Mitt senaste nyförvärv är en gitarr, som jag, för hur mångte gången vet jag inte, hoppas kunna lära mig spela ordentligt.

Vid sidan av musikintresset har jag en hel del andra också. Som fotbollsspelare har jag gjort mig fruktad bland småpojkar, men mina jämnåriga anser mig inte precis vara någon ny Nordahl. Läsning har alltid intresserat mig, märk dock att jag inte läser böcker som har flere sidor än cirka 300. Mina älsklingsförfattare är Strindberg, Albert Engström och J. R. Sundström, för dessa förstår sig i varje fall på humor. Med stort intresse har jag också läst Mr. Jelly Roll, My life in New-Orleans och Dans till svart pipa. Frimärkssamlandet stod mig för något år sedan varmt om hjärtat, men detta intresse har slocknat med samma hastighet som intresset för det täcka könet har vaknat. Att springa ut med flickor anser jag dock inte som någon hobby och därför ska jag inte heller gå närmare in på detaljer.

Jag spenderar alltid en stor del av min fritid för mina hobbyn. Om jag t. ex. har 7 timmar till förfogande, så läser jag läxor cirka 20 minuter och sysslar med hobbyn 6 timmar och 40 minuter.

DIN FRITID?

Johnny Reinboth, kl. VI:

Det finns de som klagar över att de inte har någon hobby. Det kan emellertid ha sina sidor att som jag ha för många. Detta resulterar oftast i slarv med läxor och ibland i ekonomiska svårigheter. Det är främst av den senare orsaken jag har valt fotokopiering till mitt huvudhobby. I själva verket är jag uppriktigt förälskad i allt som har med teknik att göra. Utom sommarjobbet, som jag vanligen har på någon verkstad, pysslar jag under min fritid under skoltiden med mina vänners bilar och med flygplan. Det torde vid det här laget vara känt, att jag gjort ett blygsamt fiasko vid Juniorteatern.

Enligt min mening kan hobbyn dock också vara nyttiga. De kan vara början till ett yrke och ett hinder för sysslolöshet och andlig slöhet.

Bengt Hellström, kl. VI:

Tidigare upptogs min fritid till övervägande del av frimärks- och tändsticksetikettssamlande. Detta intresse har dock numera svalnat och i stället har idrotten blivit min fritidssysselsättning nummer ett. Så här vintertid inskränkes det aktiva utövandet till handboll och bordtennis några timmar i veckan samt något fritidsträning när det passar. Än så länge blir det dock endast några länkar för konditionens skull, men ju mer den egentliga säsongen närmar sig, desto hårdare och mera tidsödande blir träningen, för att sommartid kulminera med ungefär 10 à 12 timmar i veckan.

Vid sidan av den aktiva idrotten brukar jag offra rätt mycken tid som åskådare. Det är då främst friidrott och bollsport av olika slag, som jag ser på, men också hästsport och bowling erbjuder trevlig avkoppling från det vardagliga.

Förutom idrott gillar jag cykel- och båtfärder, varvid fiske och jakt på sjöfågel (vid säsong) är både spännande och underhållande.

Konventet

Det har riktats kritik mot konventsintagningarna här i staden. Programmet har varken varit roligt för publiken eller de medagerande. Huvudvikten har, kort sagt, lagts på att pina och förfölja de blivande cives. Vi försökte komma med en liten reform vid höstens konventsintagning, som gick av stapeln den 6 oktober. En stor del av dem som skulle intagas fick på förhand veta vad de skulle göra. De kunde därför inöva sitt programnummer, och programmet fick därför inte den prägel av innehållslös improvisation som det vanligen brukar ha, utan det bleva mera fart över det hela.

Konventsordförande höll ett kort inledningstal. Skolans — Ingmans — orkester spelade en marsch, och så kunde konventsintagningen börja. Den första delinkventen kom nerrutschande för en bana och höll ett hälsningstal på intagna femteklassisters vägnar. Sedan utfördes ett antal korta programnummer av de nya cives. Speciellt slog det an när Martin och Gösta Stigzelius framlade sina synpunkter på »varför jag är en platthatt» resp. »varför jag är en framåtsträvande skolelev».

En tillställning, som tilldrog sig stor uppmärksamhet, var jamsessionen, som konventet arrangerade tillsammans med Jazz Society den 11 oktober.

Den 5 december hölls en skoldans till förmån för Ungern-insamlingen.

Den första tillställningen under vårterminen var en filmföreläsning, vid vilken skolans nya filmprojektor invigdes med den franska filmen Kärlekens barn. Det är ett tråkigt faktum, att det finns så få 16 mm spelfilmer av bättre kvalitet. Det vi nu har att välja på utgörs mest av sämre finska filmer. Här tycker man att de som makten haver inom filmindustrin skulle kunna få till stånd en förbättring. Ett filmbibliotek med smalfilm tycker man är ett rimligt krav.

Nästa större tilldragelse var utspäckningskonventet, som gick av stapeln den 4 februari i gammal traditionell stil.

Till sist kan med glädje antecknas att publikanslutningen till evenemangen närmast sig de hundra procenten.

GallupAb

Undersökningar föranstaltades bland eleverna i de fyra högsta klasserna, som förelades följande fråga: »VILKA BÖCKER HAR DU LÄST UNDER JULLOVET?»

Den tillfrågade ombads att uppge kön, klass och ålder, men fick för övrigt vara anonym.

Cirka hälften av eleverna, 49 flickor och 47 gossar, svarade på frågan.

Få basen av svaren har vi uppgjort en tabell (som dock inte publiceras), av vilken framgår huru många böcker eleverna, gossar och flickor skilt, läst i de olika klasserna. Böckerna har därvid uppdelats i följande grupper:

1. Romaner och noveller.
2. Poesi. Dramatik.
3. Detektiv- och äventyrsromaner.
4. Historia. Kulturhistoria. Politik. Memoarer. Biografier.
5. Reseskildringar. Geografi. Naturvetenskap.
7. Religiös litteratur. Filosofi. Pedagogik. Psykologi.
8. Facklitteratur. Arbeten av allmänt eller blandat innehåll.
9. Barn- och ungdomsböcker.
10. Serier och science fiction. Amerikanska pocket-deckare.

Stort läsintresse

Av svaren framgår att 96 elever har tillsammans läst 316 böcker under jullov, eller i medeltal cirka 3 böcker per huvud. Flickornas läsintresse har genomgående varit större än gossarnas, i fjärde och femte klassen har flickorna läst dubbelt så många böcker som gossarna.

Beträffande intresset för de olika grupperna i de olika klasserna kan påpekas, att fjärde och femte klassisterna i övervägande grad läst barn- och ungdomsböcker, romaner och noveller samt serier, science fiction och amerikanska pocketbooks.

Biggles-böcker, Tove Janssons och Enid Blytons böcker röner det största intresset på fjärde klassen, medan Netta Muskett tycks vara det stora namnet på femte klassen. Pocket deckare läses flitigt från och med femte klassen, men också Agatha Christie är en genomgående favorit.

Poesi och dramatik, på få undantag när, läses överhuvudtaget inte. Första gruppen romaner och noveller samt tredje gruppen detektiv- och äventyrsromaner intresserar alla, medan grupperna 4-8 inte fångar nämnvärt intresse.

Att döma av gallupsvaren har abiturienterna inte nämnvärt läst böcker under jullov. Bland de böcker som stått högst i kurs verkar telefonkatalogen och taxeringskalendern att vara.

Vägledning vid valet av böcker

Denna undersökning ger vid handen att det läses rätt mycket. En annan sak är vad det läses. För att ta ett exempel från sjätte klassen har det inkommit flera svar ungefär så lydande: några Manhattandeckare och många Jaguar-böcker. I allmänhet tycker man sig kunna dra en slutsats av gallupen att större vägledning vid valet av lektyr behövs. Dåliga deckare och sentimentala kärleksromaner läses väl mycket.

I sanningens namn måste medges att även en hel del skönlitterära verk läses. Anne Franks Dagbok, Linnas Okänd Soldat, Gorkijs Min Barndom och Hemingways Den gamle och havet har fångat det största intresset. Men det förefaller som om valet av böcker är mer eller mindre slumpbetonat. På ett svar fann vi t. ex. Melvilles Moby Dick, Voltairs Candide och som tilltugg »många Sigge Stark och Alibimagasin i massor.»

Kanske detta faktum ger våra modersmållärare en tankeställare.

JACOB SÖDER MAN:

JACK TEAGARDEN

— den tidlöse

Den tidlösa jazzens viktigaste egenskaper är känsla, rytm och uttrycksfullhet. Jack »Big T» Teagardens musik har allt detta. Du har säkert hört honom spela trombone. Du erinrar dig hans förmåga att improvisera över vackra lyriska melodier, eller kanske har du hört honom sjunga med sin släpiga, slarviga texasdialekt.

Jack Teagarden föddes den 20 augusti 1905 i Vernon, Texas. Föräldrarna var fullblodsindianer. Två bröder hade Jack, Osie och Charlie, vilka också blev jazzmusiker. Klarinettisten Pee Wee Russel hörde Jack spela på ett jam nere i Kansas City år 1927, och övertalade honom att följa med till New York. Där uppsökte Pee Wee sina vänner Jimmy McPartland och Bud Freeman och presenterade Jack för dem. Jack såg »dödscorny» ut i sin bredbrättade Stetson och vida kappa, det enda som visade att han hade någonting med jazz att göra, var trombonefodralet han hade under armen. Jimmy och Bud kunde knappast hålla sig för skratt, men bad »texaskillen» spela någonting. Jack satte igång med »Diane» alldeles solo. »He knocked us out,» berättar Jimmy senare, »trombone kunde han verkligen spela.»

Med Louis i New York Town Hall

Ryktet om den unge fenomenale trombonisten spreds. Snart spelade han med i Ben Pollacks band. Med Eddie Condon och Red Nichols gjorde han flere inspelningar. Det är från den här tiden hans och Louis Armstrongs första gemensamma skiva »Knockin a Jug» härstammar. Under 1930-talet ända till efter världskriget jobbade »Big T» i stora band, ibland hade han ett eget gäng.

År 1947 bildade Louis sin berömda drömsexett och därmed började det lyckade samarbetet mellan Louis och »Big T». New York Town Hall kon-

serten (Finns på HMW-lp) kan bäst tjänstgöra som exempel på den ypperliga musik, som de båda inspirerade varandra till. Andra medverkande i konserten är Bobby Hacket (tp), Peanuts Hucko (d), Dick Cary (p), Bobby Haggart (b) och Sid Catlett (dr). Konserten inleds av »Big T:s» solonummer »St James Infirmary». Sedan sjunger Louis sin berömda version av »Pennies from Heaven». »Rockin Chair» innehåller trevliga sångdueller och replikväxlingar mellan Louis och »Big T». »Aint Missbehavin» och »Back O'town blues» är också
forts. sid. 16.

Ingen fara

när instrumentet är från

WESTERLUND

Helsingfors, N. Esplanadg. 37, tel. 10 396.

Abo, Tammerfors, Jyväskylä,
Vasa, Uleåborg.

◀ UPPÅT EJ NEDÅT ▶

En gång var intresset för sport och idrott mycket levande vid ASS och många elev utmärkte sig genom fina prestationer i olika idrottsliga sammanhang. I dag åter ser det ut som om skolan bara skulle få tala om fornstora dagar med tanke på idrottsintresset och idrottsliga prestationer.

Var kommer det nuvarande lama intresset för idrott av? Idrottsstyrelsen vill inte utpeka någon viss grupp vare sig bland eleverna eller bland lärarna. Den konstaterar dock den tråkiga omständigheten, att intresset för sport och idrott är mycket litet. En person, som emellertid väckt intresse för idrott och sport bland flickorna och utgjort en sporre för idrottsintresset också bland pojkarna, är gymnastiklärarinnan Märtha Lindholm, vilken idrottsstyrelsen härmed bringar sitt tack. Hennes intresse är liksom pekpinnen — gack och gör efter.

Skolans ära och ypperliga resultat i forna dagar bör dock förpliktiga varje elev vid ASS att göra sitt för att återerövra skolans idrottsanseende. Någon berättigad pessimism förefinnes ej. Äggelby eleverna har möjlighet att hävda sig, ty ingalunda har de sämre spänst nu, än för ett par år sedan.

Idrottsstyrelsen vädjar nu närmast till alla och envar att ställa upp och göra sitt bästa vid de instundande skidmästerskapen och därigenom rädda ASS skidar-ära. Idrottsstyrelsen siktar även till att ge flickorna en chans i korgboll eller wolleyboll, om de så önskar, likaså hoppas vi i snar framtid kunna förverkliga det redan länge planerade badmintonmästerskapet. Vårt framtidsprogram omfattar även orientering, vilket vi skall återuppliva så snart vädret ger sitt bifall.

Idr. sekr.

Matematiklektioner ges av teknolog

Tor Ahlstedt, ring 79 17 00

Höstens skolidrott inleddes som vanligt med HSID-mästerskapen i friidrott. Tävligen gick av stapeln den 15—16 september på Djurgårdens sportplan i det sämsta tänkbara väder. Banorna var våta och mjuka, det var blåsigt och kallt, och då och då kom en liten regnskur.

Den som utmärkte sig mest var onekligen Begnt Hällström, som vann 1000 meter för juniorer. Han var också »Ägelis» enda representant i Nykarleby, där han blev trea på samma sträcka. Alla pojkar som deltog i mästerskapen, placerade sig bland de sex bästa, vilket ju måste betraktas som ett gott resultat, och de kom på sjätte plats bland pojkskolorna. Dessa pojkar var R. Lamberg (VIII), K. Pelander (VII), R. Iiskola (VI), K. Kämpe (VI) och O. Johnhem (IV).

Flickorna hade anmält åtta deltagare, av vilka ingen placerade sig. De åstadkom dock ett (1) poäng i stafetten, och kom då på sjunde plats bland flickskolorna.

I fotboll har pojkarna föga utmärkt sig. Förut var detta som känt en av »Ägelis» paradgrenar, men då hade pojkarna själva och deras gymnastiklärare också mycket större intresse för skolans goda rykte. I år fick dock pojkarna ihop ett lag med egna krafter, men det hade tyvärr ringa framgång.

Flickornas boboll blev inte heller mycket att tala om. De hade detta år två lag, och båda lagen blev utslagna i andra omgången. A-laget förlorade efter en jämn och hård kamp, och B-laget hade oturen att få »Bullan» emot sig.

Den 14 oktober försiggick simmästerskapen i simhallen. Inom detta område har »Ägeli» sorgligt deklinerat. Endast tre flickor och en pojke deltog. Anneli Olofsson kom på fjärde plats och kan ännu bli något att se upp för och lika är det med hennes syster som blev sjätte. Ulla-Maja Widing simmade i damklassen trots att hon ännu hör till de yngre, men det oaktat blev hon sexa och kan med tiden bli en ganska bra simmerska. Den enda pojken som deltog var Olavi Blom. Han kom också in bland de bättre, och är nu Ägelipojkarnas stora »simhopp».

Den 17—18 november var ping-pong tävlingarna, som ägde rum i Lärkan. Också inom detta område hade »Ägeli» i år fått ett fåtal deltagare. Man får hoppas att intresset för bordtennis så småningom vaknar också i vår skola.

◀ KORGBOLL ▶

Skolans idrottsförening anordnade i slutet av höstterminen, på begäran av »Tusse», vår gymn.-lärare, en korgbollsserie för gossar. Enligt förslag indelades hela serien i en A- och B-serie. I A-serien spelade klasserna IV—VIII och i B-serien klasserna I—III. De flesta klasserna ställde upp med två lag (4-manna lag) varför de två skilda serierna ytterligare måste delas i 2 zoner.

Först spelades B-seriens matcher och som segrare avgick här kl. III A-laget efter w. o. i finalen av kl. II A-lag. Domare i samtliga ovannämnda matcher var K. Kämpe kl. VI.

Genast efter B-seriens matcher spelades A-serien. Här avgick som segrare kl. VIII A-laget efter en överlägsen seger i finalen mot kl. V A-laget. Den verkliga överraskningen bjöds av kl. IV, som med sina kastskickliga spelare t.o.m. var nära att beröva våra abiturienter segern i korgboll. I zonfinalen bjöd dock kl. IV föga motstånd mot de storväxta åttondeklassisterna. Som ursäkt kan kanske nämnas, att kl. IV i denna final icke kunde ställa upp sitt starkaste lag. Samtliga matcher bjöd på spänning och fart. Såsom domare fungerade i dessa matcher K. Pelander kl. VII.

Till sist ber undertecknad att å idrottsföreningens vägnar få tacka alla deltagare, inte minst de lägre klassisterna, för den iver och den sportanda, varmed de deltog i korgbollsserien. »M e c k i».

◀ BOBOLLSMATCH ▶

Den för vår skola redan traditionella bobollsmatchen mellan pojkarnas och flickornas lag ägde rum i september på Äggelby sportplan. Åskådaran-talet var mycket litet, kanske beroende på, att man kunde köpa sig fri för den ringa summan av 20 mk. Tusse saknades som vanligt på planen, men Masse var naturligtvis där.

Pojkarna kom till planen i den fasta övertygelsen att de skulle ta därifrån som segrare. Men — hast du mir gesehen — de fick inte ens ihop 9 man! De måste ty sig till främmande hjälp, som för övrigt var bästa man på planen. Åttans pojkar satte sig på sina höga hästar och vägrade att taga befattning med denna barnsliga lek, utom två gossar, som var veteraner i gamet.

Flickorna hade första uteturen, och då fick man se vad pojkarna gick för! Benko, van vid långa sträckor, brann genast på väg till första boet. David sprang i en vacker, framför spegeln inövad stil, kom till första boet, kammade sig, kom till andra boet, kammade sig, och så vidare. I samma stil var flera av pojkarnas spel. Flickornas utespel var inte det allra bästa, men det gick nödortf-tigt.

Efter bytet satte pojkarna i stället för klockaren in en »gäst», Kytkins kusin. Spelet fortsatte med växlande framgång, och då Rektor mot slutet av matchen infann sig på planen, måste han till sin förvåning konstatera, att inte ens pojkarnas råa styrka var flickornas konst överlägsen, ty det ena överkastet efter det andra gav flickorna många chanser att hösta in poäng. Spelet slutade också med en knapp men dock marginal till det svaga könets förmån.

G. W.

t. v. Tom slår håll i luften.

HUSET MITTEMOT

Reportage: Tom & Olga

Foto: Clas Nordman

Ni känner huset mittöver vägen, det gamla skolrucket, från vilket förra året utvandrade en plansch- och kartbelastad karavan av skolelever. Sedan dess har det sett tomt och spöklikt ut. Bara några skäggprydda herrar har ibland syntts till. Vi har länge gått och undrat vad det riktigt händer där. Vi kunde inte längre motstå vår nyfikenhet, utan vi beslöt att försöka upplura mystiken kring huset mittemot. I sällskap med en fotograf tågade vi iväg.

Vi gick upp för en knarrande trappa. Vi knackade på en dörr, och då ingen svarade, öppnade vi och gick in. Detta hände med tre rum. Dörrarna var alla olåsta, och alla rum såg ut att vara i användning. Vi såg oss försiktigt omkring i dem innan vi gick vidare. Vi trodde redan att ingen fanns i huset och

ryckte upp den fjärde dörren, då vi till vår förvåning fann, att någon var där. Denna någon blev vårt första intervjuoffer. »Åke Mattas», presenterade han sig. Hans dörr var barrikerad av en hängmatta, som vi klev under. Åke Mattas, en mustaschprydd, pratsam konstnär, tände med skakande händer en cigarett. — »Tuota... tuota... haluaisimme vähän haastatella...» Han svarade någonting på finska, men övergick till svenska, då han hörde att vi talade svenska med varandra. —

»Det här huset har som ni vet, varit en skola. Konstnärsgillet har köpt det av Oulunkylän Suomalainen Yhteiskoulu, och hyr nu ut rum åt konstnärer med familj, mot en liten hyra. Ateljéerna, där vi arbetar, är före detta klassrum. Här ovanför min dörr t.ex. står det V b. Inga förändringar har gjorts tillsvidare, men någongång i framtiden kommer nog en förändring att ske.» Åke Mattas satte sig på en pulpet. Han hade köpt den för 25 mk från den bortflyttade skolans gamla lager. Mattas pulpet tjänstgjorde nu som meditationsplats. Han tyckte att den var bekväm. »Mycket bekväm, eller hur?» sade han.

Åke Mattas rum var trivsamt »raddigt»: målningar kringströdda och målfärgsburkar och penslar lig-gande här och där. Tvärsöver rummet var en hängmatta upphängd, i vilken han sade sig ta en tupp-lur ibland. När vi gick igenom hans målningar, hittade vi några fina skisser i tusch samt en målning föreställande vår skolas paradingång som var mycket bra. I ett hörn av rummet stod en hamsterbur med två honexemplar i. Den ena av oss lovade att vid tillfälle hämta dit sin hamster Adam som sällskap åt de ensamma ungmöerna.

Vi gick vidare. Som ciceron fick vi Åke Mattas

Till vänster: Pirkko Lantto.

son, Kalle. Han förde oss genom köket ut till en korridor och nedför en trappa till en ny korridor. Där hittade vi en intressant låda, som vi noggrant examinerade. Den innehöll bl. a. ett antal gipshuvud.

»Ja, och här till höger är Pirkko Lanttos ateljé.» Vi öppnade dörren och mottogs av en storögd två-åring, herrskapet Lanttos dotter. Det var skolans gamla gymn.sal, av vilken ena ändan blivit ateljé och den andra kök och sovrum. Pirkko Lantto var hemma. Hon är målarinna och lägger ibland även mosaik, hennes man är skulptör. Där fanns en skulptur av deras dotter, vilken var mycket lik modellen, men annars vad där rätt tomt, emedan de flesta konstverken för tillfället var på en konstställning.

Kalle förde oss vidare till herr och fru Somersalo. Dessa bodde i ett rum, där ateljén också var avskärmd från sovrummet. Jaakko Somersalos ateljé var minst av alla, därför verkade den kanske hemtrevligast. Hans fru, Kruttu, var mycket entusiastisk och visade oss bl. a. sin nyinköpta hatt. Hon demonstrerade också vilken funktion en pulpet bl. a. kan ha, nämligen att vara uppbevaringsplats för obetalda räkningar. Pulpeten var proppfull. Också ett gammalt podium var väl tillvarataget: det an-

forts. nästa sid.

Ovan: Åke Mattas.

Nedan: Jaakko Somersalo.

vändes att sova på. Jaakko var rödhårig och temperamentsfull som sig bör. En tavla, som enligt vår mening var bra, hade han i raseri rivit sönder när den var färdig. Nu ångrade han sig.

Ännu en person besökte vi. Han var mycket originell. Genom Jaakko Somersalo fick vi veta en hel del om honom, bl. a. följande: »Denne man hade en gång bett att få måla gipshästar hos en vän till honom, och infann sig med sitt pick och pack, ställde upp sitt staffli och började måla. Han mätte olika proportioner och målade mycket noggrant. I två timmars tid höll han på och åstadkom två målningar. Vännen, som på avstånd iakttagit det hela, bad nu att få se på dem. Men till sin förvåning fann han, att målningarna föreställde två palmer och inte alls några hästar. Till råga på allt slog den underlige målaren ihop de båda fuktiga dukarna med färgytorna mot varandra. — »Kanske det kommer att bli ett lyckat modernistiskt konstverk, när jag kommer hem och skiljer dem åt.»

Tom & Olga.

Till höger: Jaakko Somersalo med en »realistisk» duk (hans fru).

NYBLIN

FOTO-HOBBY

Det är sannerligen en av de mest intressanta fritidssysselsättningar som finnes — om man har prima grejor. Det är dock lätt att ordna, från Nyblins, som har snart 80-årig erfarenhet i branschen, kan Ni få allt i foto-väg.

NYBLINS MAGASIN

H:FORS - MANNERHEIMV. 20

TELEFON 61471

FRÅN BOX
TILL
ULTRA-RAPID
KAMEROR

Vår snabba
FOTOSERVICE

utför omsorgsfullt Edra
amatörbilder

En resa

St. Gotthards passet är både ståtligt och svårtillgängligt, men äger inte den utpräglade naturskönhet som till exempel Sustenpasset. Den slingrande alpvägen kantas till största delen av skräckinjagande avgrunder och kala stenvidder. Redan jämförelsevis lågt nere höll vi på att bli nedträngda av en nedåtkommande långtradare. På grund av sin tyngd och sina många släpvagnar hade den ingen möjlighet att stanna, utan sakta men säkert gled den ned mot oss. Den största olägenheten var, att denna koloss behövde hela kurvan till sitt förfogande, så något mötande till höger kunde ej komma ifråga. Det såg ett tag ut som om vi över branten skulle tvingas ned i avgrunden, men situationen klarades på det sättet, att vi snabbt förflyttade oss till innerkurvan, på vägens vänstra sida och långtradarchauffören kunde fortsätta — synbart lättad. Dylika kolosser är bannlysta från de smala alpvägarna, så det är än i dag ett mysterium, varifrån denna långtradare uppenbarade sig.

De bussar, som trafikerar passet, kör mestadels tomma, eftersom man inte kan garantera passagerarna en fullt riskfri färd, över dessa svindlande höjder. Det löper visserligen en järnväg genom berget, men reser man med den, får man ingen inblick i alpernas skönhet.

Då vi var halvvägs upp, började kylvattnet koka. Vi ansåg det klokast att stanna och låta det svalna. Som nyfiken åskådare hade vi en ko, som med sina stora ögon betraktade oss nordbor med djup misstro. Den hade av allt att döma inte sett en bil från Finland där förut. Vi fördrev väntetiden med studerandet av kartor och resebroschyrer och med avundsjukt blängande på alla Volkswagnar som »knägade» förbi. Och vi hade inte varit där länge, då en liten flicka kom och tillkännagav att nu var »alles fertig», varmed hon avsåg, att vattnet svalnat och vi kunde fortsätta. Hon kände liksom den övriga befolkningen vid turistleden till de dagliga händelserna.

Under den fortsatta resan rev jag upp en del

växter och lindade dem »omsorgsfullt» i vått papper, för att sedan vid första bästa tillfälle lägga dem i en press, där tyngden bestod av kappsäckar, väskor och annat för en resa outhärligt.

Landskapet på toppen av passet var liksom en värld för sig. När man kört uppför denna bergsöken, är det som att komma till en livgivande oas, där man kan andas ut och samla krafter för nedfärden. Där finns ett hotell, en restaurang och två statyer, den ena föreställande en örn, den andra en madonnastaty, och det mest förtjusande av allt, en alpsjö. Det är egentligen den som ger liv åt landskapet.

En solig söndagsmorgon stannade vi utanför det schweiziska tullhuset. Efter det de sedvanliga formaliteterna avklarats, öppnades gränsbommen, och vi befann oss i det »soliga Italien». Det gör verkligen skäl för benämningen, inte bara på grund av det faktum, att solen visar sig betydligt oftare där, än vad som är fallet hos oss, utan även på grund av andra omständigheter. Genast, när man kommer in i landet, känner man att det är någonting som förändras. Här möter man det sydeuropeiska temperamentet, och människorna blir mer frimodiga och glada, något som ofta även smittar av sig på utlänningar.

Från det vördnadsbjudande Milano fortsatte vi längs den italienska autostradan, över det bördiga Lombardiet till Genua, dit vi nådde på kvällen. Vi hade för avsikt att före nattens inbrott komma till Rapallo, något som skulle visa sig nästan omöjligt. Gatorna och vägarna var överfyllda av festklädda italienare, och den glada atmosfären tydde på karneval. Där fick vi sedan slingra oss mellan bussar och bilar av alla nationaliteter, mellan seniorer i svarta kjolar och röda och vita blusar, barn, gummor och gubbar, allt i en helig röra. Det som var en bidragande orsak till detta tumult, är italienarnas likgiltighet för tid och rum. Möter de under sin söndagskörning några bekanta, stannar de ögonblickligen sina bilar i vilken vägkrök som helst, och de andra bilarna får klara sig förbi bäst de vill, medan de står vid sidan om vägen och diskuterar med sina vänner. Men naturen är storslagen. Nästan hela Medelhavskusten kantas av hotell, badstränder och marmorpalats. Det är här den förmögna aristokratin bor, men det hindrar inte att en del tiggare ingår i stadsbilden. Framst befinner de sig i städernas utkanter och är där synnerligen efterhängsna.

Man hade hemma uppmanat oss att endast vid dagsljus avverka sträckan Chiavari—La Spezia, för

man påstod, att rövarband höll till bland bergen. Vi körde sträckan på dagen och blev ej föremål för några rövares uppmärksamhet.

Pisa med sitt lutande torn var även föremål för vårt intresse. Efter det vi klättrat ned tillbaka för tornets sneda trappor, besökte vi den i närheten stående katedralen. Inne i denna sagolikt vackra byggnad finns madonnabilder uppsatta vid flere altaren. Knäböjande tillber italienarna dessa sina helgon.

Det är trevligt att besöka torgen i mellersta Italien. Där säljs allt från levande gäss och ankor till kläder och resminnen. Torggummorna skriker och väsnas och ger på så sätt uttryck för sitt sydländska temperament. Allt detta larm och støj gör till en början ett något skrämmande intryck på turister, som är vana vid lugnare förhållanden.

Vårt nästa mål var Venedig. Genast efter vår ankomst till staden, träffade vi på några landsmän, ett sällskap folkskollärare från Österbotten. De gav oss många råd och anvisningar, bland annat rekommenderade de oss att företaga en båtferd, stiga av vid Markus-platsen och sedan återvända till fots, för att på detta sätt se så mycket av staden som möjligt.

Resan var mycket angenäm. Här började först det egentliga Venedig, med sina karakteristiska kanaler och broar. Båten stannade alltid på bestämda ställen och folk steg av och på. Med våra ytterst begränsade kunskaper i det italienska språket, fick vi aldrig riktigt klart för oss, var vi skulle av. Vi kom dock snart underfund med att vi passerat Markus-platsen och båtens följande mål skulle bli Lido. Denna för sitt kasino och sina badstränder kända ö, blev ett angenämt tillskott i vårt färdprogram.

Vi återvände i sinom tid till Markus-platsen och upptäckte att vi befann oss på ett av världens vackraste torg. Det vimlade av människor och duvor. Vi fortsatte sedan till fot längs de små gatorna och broarna. Under så gott som varje bro, stod det svartmuskiga karlar, som från sina gondoler ropade: »gondola, gondola». Vi avvek ofta från den utstakade turistleden för att se mera av staden. Det visade sig nästan omöjligt att komma fram på egna vägar, ibland möttes man av en stenvägg, ibland höll man på att falla i kanalen, eftersom gränden plötsligt slutade och kanalen öppnade sig framför en.

I viss mån har ju motorbåtar och en del mindre fartyg förstört idyllen, men sin charm har Venedig huvudsakligen bibehållit. Det är med saknad man

lämnar denna sagoomspunna stad. Under vår hemresa genom Italien passerade vi de natursköna norditalienska sjöarna Lago di Garda, Lago di Como, Lago Maggiore och fortsatte sedan genom Schweiz, Tyskland, Danmark och Sverige hem.

Från en sådan resa återkommer man rikare på erfarenheter och med en ständig längtan att få återse de besökta platserna.

H. Å.

forts. från sid. 9

fina saker fyllda med humor och jazzkänsla. Som helhet är skivan mycket lyckad: det är en skiva som varje jazzfan bör ha! Louis och hans drömsextett hann göra flere turnéer, bl. a. besökte de Finland, innan »Big T» lämnade sextetten år 1952 och bildade ett eget band, med vilket han för närvarande spelar i Californien.

Jack Teagarden är som sångare, trombonist den vita jazzens främste. Han är en jazzmusiker av den typen som inte bryr sig om att göra mycket väsen av sig. Han har sinne för det innersta i jazzen; han tycker om att spela enkel och rättfram jazz utan publikfriande åthävor. Sålunda har han kommit att stå över stilarna och deras begränsade tids-epoker precis som en Armstrong och en Tatum.

Sportlovsglädjen

blir ännu större

om Ni utrustar

Er hos

Stockmanns

Mellanskolan skriver

Redaktör: Jonny Reinboth

HERR REDAKTÖR

Man har ofta diskuterat huruvida MUSIKENS TEORI är ett viktigt skolämne eller inte. Vill nu här framkasta ett par av mina synpunkter. Utan tvivel bringar oss musikens teori mycket stor glädje. Visst är det roligt att veta om Gubben Noa går i dur eller moll och om han har två eller tre delade taktfötter, och om »Hej tomtegubbar slå i glaset» har hela toner eller bara halvor. Och nyttan är ju enorm. Tänk om man väljer sig ett yrke inom musikens värld och blir exempelvis positivspelare, huru skulle man kunna klara detta krävande yrke utan Grunderna i Musikens Teori av Martin Wegelius.

Här har jag nu talat om vilken nytta och nöje Musikens Teori kommer att skänka oss i livet, men har ännu inte talat om vilken glädje själva inhämtandet av dessa värdefulla kunskaper skänkte oss.

Jag kommer ihåg när jag satt i min studerkammare och präntade in intervallerna och tonhöjderna och njöt i fulla drag. Till min förvåning lade jag dock ibland märke till att det fanns sådana som inte förstod att fördriva tiden med bättre än snöbollskrig och dylikt. Men tycke och smak är ju så olika.

Och vilken iver visade inte de flesta på klassen över att få berätta vad de visste om kors och b-n, och huru vi spetsade öronen för att inte gå miste om någonting när läraren berättade om dubbelkorsets användning. Musikteoriälskare! Upp för förlängd kurs i Musikteori! Kunde inte något annat mindre viktigt ämne dela med sig ett par timmar i veckan? Omdetta inte går att ordna, kan man väl tänka sig förlängdskoldag. Vilken flicka eller pojke vore inte förtjust i att få byta ut någon spännande äventyrsbok mot »Förlängd kurs i Musikteori».

Musikalist begä vad.

◆ Ja, alla är vi ense om att ett trevligare ämne än musikens teori får man söka efter. Gudskelov att jag inte behöver läsa det längre!

Kåseri

Nuppan som pinuppa

Nuppan, Bettan och jag har varit tillsammans så länge jag kan minnas.

Därför blev Bettan och jag mycket intresserade, väldigt förvånade och en aning förnärmade när vi hörde, att Nuppan hade blivit bjuden på bio av en pojke och tackat ja utan vår vetskap. Nästa dag erfor vi det i alla fall i allra högsta grad, ty det enda Nuppan talade om var hennes UNDERBARA »kunde», hennes älskade Uffe, hennes söta rara lilla...

Jo, jo, utropade vi uttröttade, vi förstår precis!

Men, utropade Nuppan entusiastiskt, ni har ingen aning om huru gullig han är med sitt kastanjebruna hår, sina vackra blå ögon, o. s. v., o. s. v. Hon fortsatte i det oändliga, medan vi tyst och försiktigt smög oss bort. Ännu på avstånd hörde vi hennes hänfödda röst.

Stackarn, suckade Bettan sorgset, tror du det är obotligt?

Kärleken är evig, den byter bara föremål, svarade jag dystert, vi kommer nog att få höra hennes prat tills vi blir gamla käringar på 18—20 år.

I detsamma kom Nuppan rusande efter oss. Kom till »leffan» i kväll, så får ni se HONOM, hennes röst sjönk till en salig viskning.

Vi försöker få hem henne och tar vägen förbi apoteket, viskade Bettan.

När Bettan och jag äntligen forslat hem Nuppan och fortsatte vår promenad, hörde vi ännu på några kilometers avstånd hennes hänryckta beskrivningar för sin lillasyster.

Arma syster, sa jag, undrar huru länge hon står ut?

I morgon är hon säkert hem- och arvlös, spådde Bettan pessimistiskt.

På kvällen när vi, fyllda av onda aningar, gick till bion, såg vi på långt håll Nuppan, det var alldeles omöjligt att undgå att se henne, för hon var fullkomligt vit i ansiktet, såg precis ut som om hon doppat det i sin mammas mjölpåse. Munnen var ett glatt avbrott mot allt det vita, den såg ut som

forts. sid. 20

SKOLAN OCH JAG

Jag är säkert alla lärares gunstling. Det tror jag åtminstone. Eftersom jag inte har under fyra i något ämne, tycker jag, att jag är rätt så bra. Ja, och så har jag två sjuor också. Jag börjar tro att jag är riktigt intelligent. Och en nia. Jag är säkert bland de bästa. Nio har jag i uppförande. Den ena sjuan är i religion, och den får jag tacka min utmärkta pulpet för.

Första dagen satte jag mig naturligtvis långts bak i klassen. Men säg mig den glädje som varar beständigt. Redan femte dagen flyttades jag främst. När jag frågade varför man ville göra det, svarade klassföreståndaren att alla lärare så gärna ville se på mig, och som jag alltid har varit svag för smicker kunde jag förstås inte säga nej. Ja, jag har nog märkt hur lärarna småler mot mig ibland när jag svarar. Det är förresten en av orsakerna att jag tror att lärarna är förjust i mig. Min fina pulpet kunde jag ändå inte skiljas från och till slut fick jag lov att ta den med. Genast följande rast började jag dra min pulpet till sin nya plats. Det tog ganska lång tid. Först råkade jag snava, och fick min pulpet och en alldeles ny tuschflaska över mig. Allt rann i ansiktet på mig och jag var nära att gråta, för tuschet hade kostat 57 mark, och jag hade betalat det själv. Så lyfte jag upp pulpeten och började dra igen och just då kom förstås »vakiskan». Hon såg alldeles förskräckt ut. Och då frågade hon vad som hade hänt. Jag neg och svarade: Jo tant, nej tant, jo tant, det har tant så rätt i, och så gick jag och tvättade mig. När jag kom in igen såg hon inte mera förskräckt ut, bara ARG. Jag undrade varför, och det fick jag samnerligen höra! Det hade kommit skrämor på golvet när jag drog min pulpet. Tänk! Några små skrämor. Vad är det att vara ond för? Då blev jag också arg, och när jag blir det, så blir jag ond med besked. Det var ju inte mitt fel, det förklarade jag också. Vad kunde jag göra åt att alla lärare ville se mig? Då skrattade »vakiskan» och sade att det trodde hon

nog att de ville. Vad hon menade förstod jag inte riktigt, men jag beslöt att känna mig smickrad i alla fall. SEDAN HJÄLPTE HON MIG ATT BÄRA PULPETEN TILL SIN PLATS.

Ja, och nu sitter jag här på första bänken med skolans Marilyn två meter framför mig och Nya Testamentet uppslaget i knät. Jag har redan försökt göra en god gärning för att inviga min plats. Jag har hela timmen suttit stel och rak för att skydda flickan bakom mig. Men det tycks vara sant att otacksamhet är världens lön. Hon sade, att jag skymde så att läraren inte såg att hon markerade. Tänk att det finns människor som vill att läraren skall se dem! Det hade jag inte trott. Jag tycker mycket om att diskutera viktiga saker med lärarna som t. ex. kyrkobyggen, och folk-kungarnas lagstiftning. Denna diskuterade hela klassen med Marilyn. Hon berättade en mycket intressant historia om Magnus Eriksson, som stiftade de berömda fridslagarna. Då kom någon ihåg en likadan historia, bara med den skillnaden att det var Magnus Ladulås som stiftade lagarna. Det diskuterade vi sedan halva timmen, och till slut gav Marilyn efter. Vi låter nu det vara så då, sade hon. Marilyns timmar är mycket omtyckta. Då kan man göra vad man vill.

Biologitimmarna tycker jag också mycket om. Om det är bara för att jag har så bra i det ämnet vet jag inte. Kanske därför också, men mest för att jag tycker så bra om vår biologilärare. Nu undrar ni kanske hur man skall bära sig åt för att få ett så gott vitsord som 7 i biologi. Här skall ni få höra hur jag klarade det. På hösten skall vi alltid lämna in våra herbarier. Hur någon vill förstöra sommaren för en annan genom att tvinga en att samla växter är mera än jag kan förstå. I alla fall samlade jag inga. Sedan när magistern sade att inom denna vecka skall alla växter visas för henne, tänkte jag först säga att jag varit sjuk hela som-

forts. sid. 20

Han skriver Mellanskolan skriver

Ett försök av Tom Backman:

J A G A D

Det var en vanlig eftermiddag i en liten amerikansk stad. Folk började strömma från sina arbeten till sina varma och väntande bostäder innan det började skymma. Men mitt i denna ström gick en man som inte hade någon bostad, i alla fall vågade han inte gå dit. Ingen fäste sig vid honom, ty han var en vanlig människa. Visst såg han underlig ut i sin dagsgamla skäggstubbe, sitt trötta ansikte och röda ögon av sömnlöshet. Han gick eller egentligen halvsprang han längs gatan. Allt som oftast tittade han sig omkring med roliga blickar, precis som han vore rädd för något. Alldeles riktigt, han var rädd för rättvisan. Han var på flykt undan lagens långa arm, för något som han aldrig hade gjort. Ja, egentligen visste han inte själv riktigt vad det var fråga om, bara att han var på flykt. Han visste inte heller om polisen efterlyste honom. Till slut slank han in på en »drug-store», beställde ett glas öl och ett par smörgåsar. Han slukade snabbt den ena och skulle just låta den andra gå samma väg, då han råkade titta ut genom fönstret. Hjärtat var nära att tränga adamsäpplet upp i munnen på honom. Där ute på gatan stod nämligen ett par poliser och pekade in genom fönstret. Mannen drack snabbt ur sitt öl och stoppade smörgåsen i en lindrigt ren tidning, slängde några slantar på disken och gick. När poliserna tittade åt annat håll passade han på att slinka ut genom dörren. Väl utkommen rusade han omkull en korpulent herre, mumlade ett »förlåt», men brydde sig inte om att hjälpa gubben på fötter. Medan han sprang vidare, fick poliserna hjälpa den svärande gubben. Men den jagade sprang vidare, bort från poliser, bort från allting. När han gick förbi en liten bar hörde han musik. Det var en »Louis Armstrong and his hot five». Han hade aldrig tyckt om jazzmusik, men nu skulle han gärna ha hört skivan till slut. Men han vågade inte. Han gick in på en biograf för

sina sista pengar. Han somnade i stolen och vaknade när ljuset tändes. Ute hade det börjat regna, men han hade ingen regnrock. Han hittade en pantbank som var öppen och han gick in och pantsatte sin klocka. Det var inte mycket han fick för den men han var nöjd ändå. Han gick en liten bit och tog sedan en taxi. Bilradion spelade musik, men plötsligt hördes hallåmannens röst: »Så har vi en efterlysning . . .» Han fortsatte att ropa ut denna efterlysning, medan den grå taxin stannade och betalade. Chauffören gjorde inte min av att ha uppfattat efterlysningen. Men den mystiske mannen sprang redan långt borta, och medan han sprang undrade han om det verkligen var honom man efterlyste. Han sprang en lång bit, tröttnade och sprang igen, tröttnade och gick sedan utan att veta vart. Han var genomvåt och hungrig. Då kom han ihåg smörgåsen i fickan. Det var våt men han åt glupskt. Så gick han i flere timmar, gömde sig för poliser och visste inte vad han skulle göra. Han hörde en klocka någonstans slå tolv, ett, två och tre. Ungefär klockan halv fyra hittade han en parkbänk som han lade sig på. Inom kort sov han.

Han vaknade av att någon ruskade om honom. Det var en polis. I det samma ångrade han att han lagt sig på just den här bänken. Nu var han fast. Han hörde liksom långt borta polisen säga: »Jag tror det är bäst att ni följer med här.» Han reste sig opp och följde med till polisstationen. Han undrade för sig själv hur många år han skulle få sitta för en annans synder. Tjugo, kanske livstid. På polisstationen upprepade han hela tiden samma sak: »Jag är oskyldig till alltihop.» Och så berättade han hela berättelsen. Poliserna lyssnade, och sade att han blivit efterlyst, för att brottslingen hade hittats. Så nu är ni frikänd. Frikänd, frikänd, det underbara ordet klingade i hans öron. Han var fri!

forts. fr. sid. 17

om den blivit struken länge och intensivt mot ett nymålat rött plank (trodde kanske att det var Uffe). Hjälp! När vi kom närmare upptäckte vi att hon andäktigt stirrade upp i ett gräsligt grisansikte. Håret — grisens, inte Nuppans — räckte nästan ända ner till axlarna, det var hennafärgat med en svag dragning åt skärt och skar sig hemskt mot ansiktet och den flottiga röda jackan. Han svarta stuprör var så smala, att han säkert måste sova i dem, så såg de också ut. Nuppan kände oss inte, utan seglade fastklistrad vid Uffe in i bion.

Bettan och jag såg vemodigt på varandra, suckade resignerat och började långsamt gå hemåt, fundrande över problemet Nuppan.

När jag nästa morgon gick för att hämta Nuppan till skolan, fann jag henne stående framför spegel med ena benet styvt utsträckt och det andra i en konstig vinkel bakåt. Armarna var sträckta rakt framåt och huvudet bakåtkastat som om det gått ur led.

Jag störtade fram, tog henne för pannan och frågade oroligt om hon hade feber. Nuppan såg förnärmat på mig och undrade om jag tyckte om hennes pose à la Marilyn Monroe. Hon var säker på att Uffe skulle gilla den.

Hm, sa jag tvivlande, tog henne försiktigt under armen och förde henne med milt våld till skolan.

Sedan dess har Nuppan aldrig varit sig lik. I går var hon Ingrid Bergman, men i morse Sabrina, så Bettan och jag har sparat en massa biopengar nu när vi får se filmstjärnorna livslevande.

»Samba»

forts. fr. sid. 20.

maren, men då tänkte jag att då skulle jag nog redan varit död. Så gick jag till en kamrat som gått i samma skola och bad att få låna hennes växter. Det fick jag. Nöjd och belåten gick jag hem igen. Nu var det ju bara att skriva nya växtlappar och limma fast dem. Att det inte var så »bara», märkte jag nog snart. Det tog ju hela kvällen. Nästa dag hade jag i alla fall växterna med mig, och så tittade hon på dem. Jag fick 7. Då tänkte jag säga åt henne att Birgitta fick 10 för dem för tre år sedan. Men jag är ju så anspråkslös så jag nöjde mig med sjuan. Dessutom hörde jag att en annan hade fått 10 för växter som hennes syster bara hade fått åtta för, sju år tidigare.

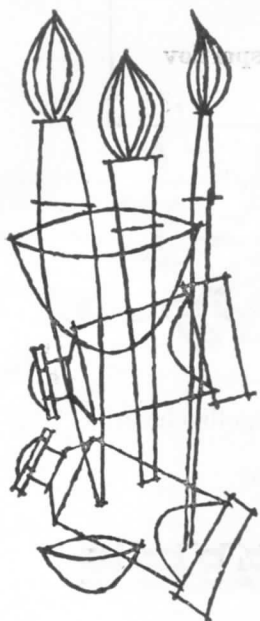
Nu, när jag har givit er goda råd i biologin, skulle ni kanske hjälpa mig lite med historien. »Jag skriverupper» säger alltid att jag skulle kunna ha

åtminstone 6 i det ämnet. Men det ser så konstigt ut om man hela tiden sneglar ned i knät. Jag har så dålig fantasi. Det är det allting går ut på i skolan. Jag har försökt både med huvudvärk och näsblod men båda två har misslyckats totalt. Till huvudvärken sade hon att jag skulle gå och lägga mig på soffan i lärarrummet. Det var ju egentligen inte så tokigt, då slapp man ju hela timmen. Ja, och till näsbloden bad hon mig luta huvudet bakåt, och då kunde jag inte se ner i knäet. Utan hjälp klarar jag inte dethär, och jag vill så gärna fortsätta med att vara lärarnas gunstling.

Till slut måste jag ännu berätta en sak som hela skolan kan vara stolt över. Var det inte Chaplin, eller var det kanske Gorki, som målade tavlan av Mona-Lisa med det gåtfulla leendet? Vår skola har en egen Mona-Lisa med ett minst lika gåtfullt leende som någonsin tavlans. Är det inte något att vara stolt över, kanske? Det enda tråkiga med honom är att han ger så svåra grammatikläxor. Mera har jag inte att berätta utom att vår skola är den bästa i hela världen, men det har jag väl sagt redan tidigare.

Lilla Helgonet.

Förstklassiga tillbehör för alla studerande från

LINDELL

H:fors - N. Esplanadg. 37, tel. 61 911.

Våra

Ritblock

med fartygsbild på omslaget tillverkas av bästa tillbudsstående ritpapper

Kymmene Ab:s kvalitet 6301.

Säljes av bok- och pappershandlare.

SKOLMATERIALIE CENTRALEN AB

Helsingfors

HON RITAR GUBBAR PÅ VÄGGEN

Det gör ingenting-den är målad med JOKER tvättbara latexfärg, som

- är lätt att stryka med pensel eller rulle
- täcker väl och är därför dryg
- passar lika bra för betong-, tegel-, papp- och träfiberytor
- finns att få i 144 olika nyanser och färgtoner.

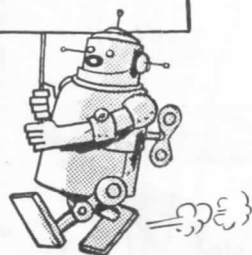
DICKURSBY **FÄRGFABRIKER**

Härligt sportlov

önskar

Oy Er-Po Ab

Snöigt sportlov

tillönskas Äggelbyeleverna

av

INSALA

*Kvarten använder Du
naturligtvis till ett
besök i*

Äggelby Handel

*Om ni söndrar, låt oss reparera
Om Ni behöver nya glasögon,
låt våra specialister göra dem!*

Allti optik

Oy Osk. Eriksson Ab

Mikaelsgatan 2

HUFVUDSTADSBLADET
*-affärsvärldens
och industrins
tidning.*

Finlands största dagliga svenska tidning

SIN EGENDOM I PORKALA
FÖRSÄKRAR HANKSTÖRS
KUSIN FÖRMÅNLIGAST I

SVENSK-FINLAND

Huvudkontor i Helsingfors
Mannerheimv. 12. Tel. 10075.

Kontor och centralombud:

Lovisa tel. 370, Borgå 936,
Ekenäs 1401, Åbo 14120 & 16467,
Vasa 2656, Jakobstad 1394,
Gamlakarleby 2652.

Ombud överallt i svenskbygderna.

Brand-, skogsbrand-, bil-, traktor-, in-
brott-, rån-, olycksfallsförsäkringar.